

Abdullah ibnu Hudhafe Es-sehmij

“Çdo mysliman ka të drejtë ta puth kokën e Abdullah ibnu Hudhafes dhe unë i pari e bëjë këtë”
Omer ibnul Hat-tab

Heroi i tregimit tonë është një njeri nga sahabët, i cili quhet ABDULLAH IBNU HUDHAFFE ES-SEHMIJ.

Historia ka mund të kalojë para këtij njeriu ashtu sikurse kaloi para miliona arabëve para tij, pa i përmendur fare.

Mirëpo, Islami madhështor ia bëri të mundur Abdullah ibnu Hudhafes të takohet me dy sundimtarët e botës së asaj kohe: Kisranë e persianëve dhe Cezarin perandorin e romakëve, dhe me secilin prej tyre të ketë nga një ndodhi, të cilat do t'i ruaj kujtesa e kohës dhe do t'i rrëfejë historia.

* * *

Ngjarje e tij me Kisranë e persianëve, ndodhi në vitin e gjashtë të hixhretit, kur Pejgamberi a.s. vendosi t'i dërgojë disa prej sahabeve të vet me mesazhe mbretërve dhe perandorëve të huaj, me anë të të cilëve i ftoi në fenë Islame.

Muhamedi a.s ishte i vetëdijshëm për rrezikun që barte ky mision.

Emisarët e tij do të shkonin në vende të largëta, të cilat nuk kishin pasur rast t'i vizitonin më parë. Ata nuk kishin njohuri për gjuhët e atyre popujve e as nuk ua dinin temperamentin mbretërve të tyre.

Pastaj, ata do t'i ftonin ata mbretër të braktisin fetë e tyre dhe të hiqnin dorë nga pozitat dhe pushteti që mbanin, e të hynin në fenë e një populli, i cili deri dje ishte i nënshtruar prej tyre.

Vërtet ky ishte një udhëtim i rrezikshëm. Ai i cili merrte guxim të nisej në atë rrugë ishte i humbur, ndërsa ai që kishte fat të kthehej prej saj ishte i lindur për së dyti.

Për këtë Pejgamberi a.s. i tuboi shokët e vet dhe u foli atyre. Pasi ta falënderonte All-llahun xh.sh., siç e kishte zakon, iu drejtua sahabëve të vet me këto fjalë:

“Unë dëshiroj t'i dërgoj disa prej jush të mbretërit e huaj, prandaj mos polemizoni me mua ashtu sikurse polemizuan të bijtë e Izraelit rreth Isaut, të birit të Mejremes”.

Sahabët iu përgjigjën: “O Pejgamber i All-llahut, ne jemi në gjendje të kryejmë çdo urdhër tëndin, dërgona neve kudo që dëshiron ti!”

* * *

Pejgamberi a.s. i dërgoi gjashtë prej sahabëve t'i bartin mesazhet e tij te mbretërit arabë dhe ata joarabë. Në mesin e tyre ishte edhe Abdullah ibnu Hudhafe Es-sehmij. Ishte emisar i Pejgamberit a.s. të bartë mesazhin e tij te Kisrau i Persisë.

Menjëherë pas udhëzimeve të marra nga Pejgamberi a.s., Abdullah ibnu Hudhafe e përgaditi devenë e tij. U përshëndet me bashkeshortën dhe fëmijët e tij. U nis në misionin e tij të shenjtë, duke kaluar nëpër male të larta dhe rrafshina, i vetmuar, nuk ishte me vete askend, përveç All-llahut xh.sh. Pas një udhëtimi të gjatë dhe të mundimshëm, arriti në kryeqendrën e Persisë, në pallatin e perandorit. Kërkoj leje për të hyrë të

perandori dhe u tregoi ndihmësve të tij për mesazhin, të cilin e bartë me vete.

Kur Kisrau mori vesh për këtë, u vesh me stolitë më të bukura përandorike dhe e ftoi parinë dhe njerëzit më me autoritet të marrin pjesë në mexhlisin e tij, të cilët edhe iu përgjigjen ftesës. Pastaj urdhëroi që t'i lejohet Abdullah ibnu Hudhafes të hyjë në pallatin e tij.

Abdullahu hyri të Perandori i persianëve i veshur me xhelabijen* e tij të hollë dhe me shallin e tij të bardhë prej materiali të vrazhdë, në të cilën dukej modestia arabe.

Megjithatë, ai ishte kryelartë, i vendosur, në tërë tripin e tij e ndiente fuqinë e Islamit e në thellësinë e zemrës vlonte krenaria e Imanit (besimit).

Posa e pa Kisrau që ishte nisur në drejtim të tij, i dha shenjë njerëzit prej njerëzve të tij që t'ia marrë mesazhin prej dorës, por Abdullahu i tha:

Jo! Mua më ka urdhëruar i Dërguari i All-llahut që këtë mesazh me ta dorëzuar ty, personalisht në dorë, dhe une nuk mund ta shkeli urdhërin e të Dërguarit të All-llahut.

Atëherë, Kisrau iu drejtua njerëzve të tij: Lirojeni të afrohet pranë meje!

Abdullahu iu afrua Kisrasë dhe ia dorëzoi mesazhin e Pejgamberit s.a.v.s me dorën e vet.

Kisrau dha urdhër që të vijë një çatip arab prej banorëve të Hires.” Për një çast hyri çatipi, e Kisrau e urdhëroi ta hapë mesazhin para tij dhe t'ia lexojë atij, në të cilin, përveç të tjerash, shkruantë: **“Me emrin e All-llahut, të Mëshiruesit e Mirëbërësit.**

Prej Muhamedit të Dërguarit të All-llahut, deri te Kisrau, të madhit të Persisë, Paqja qoftë mbi atë që i përmbahet udhëzimit...!”

Posa dëgjoi vetëm këtë pjesë të mesazhit, në zemrën e tij Kisrau gufoi hidhërimi si zjarri. Fytyra e tij u skuq e u bë all, i gufuan damarët, për arsye se Pejgamberi a.s. kishte filluar mesazhin me emrin e vet. E tërhoqi mesazhin prej dorës së çatipit të vet dhe nisi ta shkyej atë, pa e ditur fare se ç'përmbajtje kishte në vazhdim, e në ndërkohë nisi edhe të bërtasë:

“Mua të më shkruan kështu, e ai është robi im?!!

Pastaj dha urdhër që Abdullah ibnu Hudhafe të nxirret prej mexhllisit të tij dhe ashtu u veprua.

* * *

Abdullahu doli prej mexhllisit të Kisras dhe ai unk dinte se çka All-llahu do të bëjë me të.

A do të mbytet apo do të lihet i lire.

Mirëpo, ai pasi që mendoi një çast, tha :

Pasha All-llahun le të ndodhë me mua çkadoqoftë, pasi që une dorëzova mesazhin e Pejgamberit a.s.

Nuk vonoi, i hipi devesë dhe u nis.

Pas një kohe, Kisrasë i kaloi hidhërimi, urdhëroi që të hyjë tek ai Abdullahu, por ai nuk ishte.E kërkuan në të gjitha anët, por ai kishte humbur pa shenjë, pa gjurmë.

E kërkuan në rrugën që shpiente drejt Gadishullit arabik, por më kot, ai kishte shkuar.

* Veshje tradicionale arabe, këmishë e gjatë deri në fund të këmbëve

** Hire-vend në Irak, në mes të Nexhefit dhe Kufes

Kur kishte arritur në Medine, pas një udhëtimi të mundimshëm, Abdullahu u paraqit te Pejgamberi a.s. dhe i tregoi se çka kishte nodhur me Kisranë dhe shkyerjen e mesazhin, atëherë Pejgamberi a.s. tha: “All-llahu ia shkatërroftë perandorinë e tij!!!”

Ndërkohë, Kisrau i shkruajti Badhanit, mëkëmbësit të tij në Jemen: “Dërgoja atij njeriu që është paraqitur në Hixhaz dy njerëz të fuqishëm nga ana jote dhe urdhëroi ata të ma sjellin mua”.

Pa humbur kohë, Badhani i dërgoi dy njerëz të fuqishëm, nga më të afërtit e tij, te Pejgamberi a.s. dhe me vete ua dha një letër në të cilën kërkonte prej tij të nisej së bashku me ata për t'u takuar me Kisran pa u vonuar.

Në bisedë me ta Badhami kërkoj prej tyre që ta hulumtojnë çështjen e Pejgamberit a.s. dhe t'i sjellin atij informata të plota për të.

* * *

Ata u nisën dhe pas një kohe arritën në Taif, ku u takuan me disa tregtarë të Kurejshit, dhe në bisedë e sipër i pyetën ata edhe për Muhamedin a.s. Ata u përgjigjen se ai gjendet në Jethrib. Tregtarët e Kurejshit vazhduan rrugën e tyre të gëzuar e te kënaqur dhe filluan t'i përgëzonin Kurejshitet me këto fjalë:

Gëzohuni sepse Kisrau do t'i kundërvihet Muhamedit dhe do t'ju kursej prej sherrit të tij.

Në ndërkohë ata dy njerëzit u drejtuan kah Medina dhe pas një udhëtimi të gjatë arritën atje, e takuan Pejgamberin a.s dhe ia dorëzuan atij letrën e Badhanit duke i thënë: Mbreti i mbretërve, Kisrau i shkroi mbretit tonë Badhamit, të dërgojë dikend që të sjellë ty deri tek ai. Ne kemi ardhur që të nisesh me ne, nëse vjen do t'i flasim Kisrasë për atë që është në të mirën tënde dhe të kursejë nga maltretimet dhe torturat e tij. Nëse e refuzon këtë, ti e njeht fuqinë dhe vrazhdësinë e tij për të shkatërruar ty dhe popullin tënd.

Pejgamberi a.s. buzëqeshi dhe u tha atyrë:

“Kthehuni sot te devetë tua dhe ejani nesër tek une!”

Kur erdhën të nesërmen te Pejgamberi a.s. e pyetën:

A je përgatitur të udhëtosh me ne për t'u takuar me Kisranë?

Pejgamberi a.s u përgjigj: “Nuk do ta takoni Kisranë pas sotit. Atë e vrau All-llahu. Atë e përmbysi prej pushtetit i biri i tij Shirevejhi, në këtë natë dhe në këtë muaj”.

la hodhën një vështrim fytyrës së Pejgamberit a.s. dhe nuk dukeshin shenjat e habisë në fytyrat e tyre, pastaj i thanë: A e din se çka je duke thënë? A t'i shkruajmë Badhanit për këtë?!

Pejgamberi a.s ua ktheu: *“Po. Thuani atij po ashtu se feja ime do ta mbulojë tërë territorin e Perandorisë së Kisrasë.Ti nëse e pranon fenë Islame, do të ta japë atë që është nën sundimin tënd, dhe do të bëjë sundues të popullit tënd”.*

Dolën prej Pejgmaberit a.s. dhe u nisën të shkojnë të Badhani, për ta informuar për tërë atë që kishin parë dhe ndëgjuar.

Pasi i dëgjoi Badhani me vëmendje, iu tha:

Nëse atë që e ka thënë është e vërtetë, atëherë ai është Pejgmaber, e nëse jo, atëherë do të kemi tjetër qëndrim ndaj tij.

Nuk shkoi shumë kohë Badhanit i ariti letra e Shirevejhit, në të cilën shkruante: “Ju bëjmë me dije se une e kam mbytur Kisranë dhe këtë nuk e kam bërë për asgjë tjetër, por vetëm në shenjë hakmarrjeje për popullin tim. Ai lejoi mbytjen e njerëzve më të ndershëm, e gratë e tyre i merrte

robëresha dhe ua konfiskonte pasurinë e tyre. Posa të arrijë letra ime, bindju urdhrit tim, ti dhe të gjithë ata që janë me ty!"

Posa përfundoi Badhani letrën e Shirevejhit, e hodhi në një anë dhe e shpalli pranimin e fesë Islame dhe me të e pranuan Islamin të gjithë persianët që ishin në Jemen.

Kjo ishte ngjarja që kishte ndodhur me takimin e Abdullah ibn Hudhafer me Kisranë e Persisë.

Cila ishte ngjarja që kishte ndodhur në takimin me Cezarin-të madhin e Romës (Bizantin).

Takimi i tij me Cezarin ndodhi gjatë sundimit të Omer ibnul Hattabit r.a. Ai takim ishte njëra prej ngjarjeve më madhështore në histori.

Në vitin e nëntëmbëdhjetë të hixhretit Omeri r.a e dërgoi një ekspeditë ushtarake për të luftuar kundër romakëve, në mesin e të cilëve ishte edhe Abdullah ibnu Hudhafa Es-sehmij. Cezari ishte informuar për motivacionin dhe moralin e lartë me të cilin njiheshin ushtarët myslimanë si dhe besimin e madh që kishin ata në luftën e tyre në rrugën e All-llahut dhe të Dërguarit të Tij.

Cezari i urdhëroi ushtarët e tij që nëse zënë rob ndonjë ushtar mysliman, t'ia sjellin të gjallë. Deshti All-llahu xh.sh, që Abdullah ibnu Hudhafa të zihet rob dhe të bjerë në duart e romakëve. Ushtarët e dërguan te perandori i tyre dhe i thanë: Ky është njëri prej sahabeve të parë të Pejgamberit a.s. me duart tona e zumë rob dhe ua sollëm juve.

* * *

Perandori romak e shikoi gjatë Abdullah ibnu Hudhafen e pastaj tha:

Une të ofroj ty një gjë.

Abdullahu pyeti: C'është ajo?!

Perandori iu përgjigj: Të ofroj të bëhesh krishterë. Nëse e pranon këtë, do të lë të lirë, dhe do të nderoj me çfarëdo pozitë të duash.

Robi (Abdullahu) iu përgjigj me krenari dhe me vendosshmëri: Larg asaj! Vdekja për mua është njëmijë herë më e dashur se ajo që më ofron!

Cezari ia kthehu: Unë po të shoh se je njeri i mençur. Nëse me përgjigjesh në atë që të ofrova, do të jesh pjesëmarrës në çështjen time dhe do ta ndajmë së bashku pushtetin tim.

Robi i lidhur me pranga buzëqeshi dhe tha:

Të betohem në All-llahun se sikur të ma dhuroje tërë pasurinë tënde dhe tërë pasurinë që kanë arabët, me qëllim që ta braktisi fenë e Muhamedit a.s., për aq sa vetëm njëherë lëviz syri, nuk do ta bëja kurrë.

Kur e pa kokëfortësinë e tij, Perandori i tha:

Atëherë do të mbys.

Abdullahu ia kthehu: Bën ç'të duash !

Perandori urdhëroi që të kryqëzohet dhe i tha xhelatit në gjuhën romake: Hidheni afër duarve të tij e ai i ofronte atij të bëhet I krishterë, mirëpo ai refuzoi.

Atëherë i tha: Hidheni afër këmbëve tëtij, e ai i ofronte ta braktisë fenë e vet, por ai prapë refuzoi ofertën e tij.

Perandori urdhëroi të heqin dorë prej tij. Kërkoj prej tij ta zbresin nga dërrasa e kryqëzimit. Pastaj kërkoj t'ia sjellin një vorbë të madhe, të cilën e mbushën me vaj dhe e vunë mbi zjarr derisa vloi. Pastaj i thirri dy myslimanë të zënë robër dhe urdhëroi që njëri prej tyre të hidhet në të. Për një çast i tërë mishi iu shkri, e eshtrat e tij i dukeshin lakuriq.

Perandori iu drejtua Abdullah ibnu Hudhafes dhe i ofroi të bëhet krishterë, por kësaj here refuzimi i tij ishte më i fuqishëm se herave të tjera.

Pasi që humbi çdo shpresë së do ta braktisë fenë Islame, urdhëroi të hidhnin në vorbën e mbushur me vaj të vluar, në të cilin gjetën vdekjen dy shokët e tij myslimanë. Në momentin kur e morën ta hidhnin në të, i lotuat të dy sytë. Njerëzit e Cezarit e vërejtën këtë dhe i thanë atij: Robi po qan. Perandori mendoi se ai po qan nga frika se po l dhimbsej jeta, për këtë urdhëroi e tha :

Kthejeni tek une! Kur ia sollën përpara i ofroi të bëhet krishterë, por Abdullahu përsëri refuzoi.

Atëherë, Perandori e pyeti: Medet për ty. C'është ajo që të shtyri të qash?!

Abdullahu u përgjigj: Ajo që më bëri të qajë ishte se une thashë me vete: Të hedhin tash në këtë vorbë, dhe të del shpirti. Do të dëshiroja që të kem aq shpirtëra sa është numri i qimeve në trupin tim dhe të gjithë ata të hidhen në këtë vorbë, në rrugën e All-llahut.

Diktatori, atëherë i tha:

A don ta puthësh kokën time e të liroj ?!

Abdullahu iu përgjigj:

Me kusht që t'i lirosh edhe të gjithë ushtarët myslimanë të zënë robë.

Cezari u përgjigj:

Po, do t'i liroj dhe myslimanët e zënë robë.

Abdullahu tregon:

Thash me vete: Ta puthi kokën e njërit prej armiqëve të myslimanëve dhe të lirohem, une dhe të gjithë myslimanët e zënë robë, ky ndoshta nuk është mëkat i madh për mua.

Pastaj iu afrua atij dhe ia puthi kokën. Atëherë, Perandori romak dha urdhër që të tubohen të gjithë myslimanët e zënë robë dhe të lirohen.

Pas lirimit nga robëria, Abdullahu shkoi të Omer ibnul Hat-tabi r.a dhe i lajmëroi për këtë, për çka Omeri u gëzua shumë. Pasi i shikoi robët, iu tha: Është obligim i çdo myslimani ta puth kokën e Abdullah ibnu Hudhafes, dhe une filloj i pari.

Pastaj u ngrit dhe ia puthi kokën ...

SH.Q. "Klubi Studentor"
Rr. Stiv Naumov 7/18 1000 Shkup
tel. 02 22 36 54
e-mail: klubistudentor@hotmail.com

...All-llahu është i kënaqur ndaj tyre...

El Bejjine(98): 8

ABDULLAH IBNU
HUDHAFE ES-SEHMIJ

